

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L. 1.750

Letna naročnina L. 3.500

Letna inozemstvo L. 4.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXIV. - Štev. 23 (1205)

Gorica - četrtek, 8. junija 1972 - Trst

Posamezna številka L 80

Bratsko srečanje ob oltarju

Tudi letos so se na praznik sv. Rešnjega Telesa zbrali goriški verniki slovenske in italijanske narodnosti v cerkvi Srca Jezusovega, da skupno s svojim nadškofom in dušnimi pastirji proslavijo zakrament božje ljubezni in se po njem povežejo v eno samo občestvo božjih otrok.

Evharištija družil in to je prišlo pri nadškofu sv. maši do jasnega izraza. Njegova pridiga v obeh jezikih, prav tako prošnje in berila v slovenščini in italijanščini so ustvarili v navzočih prijetno vzdušje enakopravnosti in povezanosti v Kristusu.

Od slovenskih duhovnikov je msgr. dr. Močnik prebral v slovenščini evangelij in eno prošnjo, naši verniki, ki so bili zelo številno zastopani, so pa zapeli dve pesmi: Ponizno tukaj poklekimo in Pojte hribce in doline.

Zelo globoko so bile misli goriškega nadškofa, ki jih v nadaljevanju objavljamo.

Nadškofove misli

Predragi verniki! Rad bi vam prav na poseben način poudaril misel, kolikoga pomena je, da smo se danes zbrali, da bi skupno s Kristusom obhajali evharistično večerjo, pri kateri bomo vsi zaužili isti kruh in tako postali eno in isto Telo Kristusovo. To je ona velika stvarnost, za katero je Jezus molil pri zadnji večerji, za katero se je daroval na križu in postal od Boga Očeta Svetega Duha.

Sveti krst, ki smo ga vsi prejeli, nas je naredil deležne istega božjega življenja. Ne glede na razlike je iz nas vseh naredil eno in isto božje ljudstvo, eno in isto božjo Cerkev. Le pogledjmo na Kristusovo Cerkev, ki je tu v Gorici; zdaj je zbrana okoli svojega pastirja. Tako bogata je po svoji zgodovini in po življenjskih izkušnjah, ki pa smo jih vsi v tem času dolžni preveriti s čutom odgovornosti in v duhu koncilskih predlogov. Pri tem pa pazimo na znamenja časa, da bomo, razsvetljeni po Svetem Duhu, ki je v nas, znali premostiti negativne strani naše skupne preteklosti.

V zadnjih časih radi poudarjamo nove vrednote, ki nas usposabljaajo, da se hkrati, ko priznavamo in spoštujemo posameznike in skupnosti, čutimo dolžne iskati, kar nas druži, ter sprejemati nase odgovornosti, ki se jim ne smemo umikati. Naša iskrena srečanja, odkriti razgovori in dejansko sodelovanje pa so priča, da govorjenje o edinosti v Cerkvi ni samo neko besedičenje, temveč dejanski način življenja! V Cerkvi naj ne bo ločenih odsekov, pač pa široka odprtost na vseh ravneh; naj ne bo privilegijev manjšin ali večnin, pač pa porazdelitev skupne odgovornosti.

Niso bile zahteve iz zgolj človeških razlogov in meril, pač pa pravilna zgradba in poduholjenje naše goriške Cerkve, ki so po dolgih raziskavah dovele odgovorne in škofa, da bi usposobili in poživili dušnopastirsko oskrbo slovenskih vernikov. V Gorici naj se ustanovi posebno pastoralno središče, a tudi vsem vernikom mešanih župnij naj se zagotovi primerna dušna oskrba!

Mislim, da je to dejanje zares izraz skupne volje, razviti tiste pastoralne pobude, ki omogočajo dozorevanje, a ki hkrati pospešujejo tudi zavest občestva in enotnosti v naši goriški Cerkvi.

Glejmo na te napore z velikim zaupanjem! Obenem pa se prav vsi prizadevajmo, odstranjevati ločilne stene na vseh področjih našega življenja ter krepi sodelovanje in soodgovornost, ki sta pogoj za napredek in bratstvo.

Bolj ko se bomo osvobodili razpoloženj, ki izvirajo iz zgolj človeških ozirov, bolj bomo uresničevali tisto ednost, ki jo tvorijo evharistični kruh, ednost naše Cerkve, ki je Gospodovo Telo!

Strahotni pojavi nasilja

Litva v boju za svobodo

Nasilje postaja del vsakdanje resničnosti. Zlasti pretekli teden je potekel v znamenju nedolžno prelite krvi, uničenih življenj in razdejanj.

Ni se še prav dobro poglobila novica o množičnem poboju na letališču Lod blizu Tel Aviva v Izraelu, ko se je razvedela druga Jobova vest, ki je to pot imela svoj izvor v zahrbtnem atentatu na karabinjerje v Gradiški in je presunila zlasti naše kraje.

Krivi poboja v Tel Avivu so znani, krivci umora pri Petovljah med Sovodnjami in Gradiško še ne. Toda vedno gre za isti pojav, ki je že dolgo prešel meje držav in je postal nekaj skupnega za večino dežel.

Od Italije do Bližnjega vzhoda, od Zahodne Nemčije do ZDA, od Teherana v Iranu, kjer so sprejele eksplozije ameriškega predsednika Nixona, do mučene Severne Irske, od Argentine preko Urugvaja in Brazilije do Gvatemale in Mehike, povsod smo priče metodam političnega boja, ki je nesporemljiv za demokratično družbo.

Atentati s peklenjskimi stroji na vojaška poveljstva in policijska poslopja, ubijanje iz zasede, ugrabitve oseb in še toliko drugih na videz nesmiselnih dejanj, vse to zastavlja vprašanje: le kaj hočejo ti ljudje, ki se poslužujejo tega načina borbe?

Vse kaže, da nimajo političnega programa razen da sovražijo sedanji družbeni red, ki ga hočejo s silo prevrniti in odstraniti. Najbolj vzbuja pozornost dejstvo, da se poslužujejo nasilja ne morda v diktatorskih državah kot so npr. Sovjetska zveza, Vzh. Nemčija, Spanija, kjer jih lahko za svoje početje vsak hip doleti smrtna kazen, temveč v državah z demokratično ureditvijo, kjer je smrtna kazen odpravljena in bi lahko svoje zahteve uveljavili na zakonit način potom demokratičnih volitev.

Vse to dokazuje, da te vrste nasilniki niso nobeni idealisti, ki bi

jim šlo za svobodo, temveč navadni zločinci, ki se izživljajo v nizkotnih podvigih, politika pa jim služi samo kot pretveza za njih akcije.

In še to je značilno: ti teroristi so v glavnem mladi ljudje, ki izhajajo iz dobro situiranih družin, ki socialne krivice na svoji koži niso nikdar doživeli in jim je boj za pravičnejšo družbo le puhla fraza. Svoj terorizem zganjajo iz neke z dolgočasnosti, ker že ne vedo, kam naj bi usmerili svojo presitost.

Demokratična družba bi morala biti do teh ljudi bolj odločna, se upreti njih nasilju in pokazati poštenim državljanom, da je zmožna zagotoviti red in varnost v družbi. A prav tu nekaj v družbi ni v redu, tudi v Italiji ne. Že leta in leta se ponavljajo teroristična dejanja, krivci pa ostanejo neznani. Kdo je tisti, ki vse to dogaja, ne vodi in kdo je tisti, ki skrbi, da ostane vse v temi? Močne morajo biti te skrivnostne sile, ki ne dopustijo, da bi resnica prišla na dan, pa naj gre za primer anarhistične Valprede ali založnika Feltrinellija ali komisarja Calabresija. Pa tudi umor treh karabinjerjev pri Petovljah je zavil v skrivnostno megljo.

ZAHRBTNI UMOR VARUHOV JAVNEGA REDA

Prav na meji med sovodenjsko in zagrajsko občino so v sredo 31. maja neznanci karabinjerjem nastavili past, ki je nato zahtevala življenje treh varuhov javnega reda.

Dne 26. maja je bil delavcu Marcellu Brescia iz Gorice ukraden avtomobil, ki se je nato na dan tragičnega atentata pojavil ob cesti Sovodnje-Zagrad, skrit med grmovje. Okrog 22.30 je neznanec opozoril po telefonu karabinjersko centralo v Gorici o tem avtomobilu. Ker spada področje že pod poveljstvo v Gradiški, je od tam krenila orožniška izvidni-

ca, da ugotovi, kaj je z avtom.

Karabinjerji so zapuščeno vozilo res našli na označenem mestu. Ko so hoteli odpreti prtljajnik, je pri tem prišlo do eksplozije okrog 40 kg dinamita, ki je bil v njem. Pri tem so na licu mesta umrli trije karabinjerji, dva pa sta bila ranjena. Na podoben način je bilo ubitih pred devetimi leti več karabinjerjev tudi na Siciliji.

Neznani storilci so očitno hoteli s tem nizkotnim dejanjem udariti ne po osehah kot takih, temveč po državni oblasti, ki so jo karabinjerji predstavljali. Hoteli so izraziti svoj prezir do sedanjega demokratičnega ureditve in zanesti nemir v prebivalstvo.

Med drugimi političnimi skupinami je poslala sožalno brzojavko poveljstvu karabinjerjev v Gradiški tudi Slovenska demokratska zveza iz Gorice. V brzojavki poudarja svoje ogorčenje zaradi zločinskega atentata in izraža sožalje sorodnikom padlih pri izvrševanju dolžnosti, ranjencem pa želi čim hitrejšo okrevanje.

STRAHOTNI POBOJ NA LETALIŠČU

Prav isti prezir do človeškega življenja so pokazali tudi trije japonski teroristi, ki so se vključili v »Ljudsko fronto za osvoboditev Palestine« ter hladnokrvno povzročili pobjo neznanih potnikov, ki so bili pravkar prispeli z letalom francoske družbe »Air France« na mednarodno letališče Lod pri Tel Avivu.

Svoje morilsko orožje so skrili v prtljago in ko so jo na letališču odprli, so v hipu usmerili v potnike svoje brzostrelke. Samo tri minute je trajalo njih divjanje; dva od teroristov sta pri tem izgubila življenje, tretjega pa so Izraelci zajeli živega. Rezultat njih divjanja je bil strahoten: 25 mrtvih, 70 ranjenih, okrog deset od njih težje. Najbolj prizadeta je bila skupina Portoričanov, ki so prišli v Izrael kot romarji. Od 25 jih je kar 16 zgubilo življenje.

Krvavi atentat je naravno v svetovni javnosti imel silen odmev. Izraelske oblasti so obtožile Libanon, da je skriv tega atentata, ker dovoljuje, da se atentatorji vadijo na njegovem ozemlju, francosko letalsko družbo pa so obtožile zanikarnosti, ker ni poskrbel za pregled prtljage.

Dokler bodo na svetu vlade, politiki, časnikarji in stranke (in tudi v Italiji jih ne manjka), ki bodo politične umore in nasilje v družbi proslavljali kot nekaj potrebnega, dovoljenega in hvalevrednega, seveda ni upati, da bi se stvari v družini narodov obrnile na bolje. Tako se zdi, da bo današnja družba morala iti še skozi veliko očiščenje, dokler ne bo iz svoje srede izločila tvora, ki jo je načel in ji grozi izpodjesti njegove lastne korenine.

Podpora japonske vlade jezuitski univerzi

Jezuitska univerza v Tokiu na Japonskem je prejela od vlade nad pol milijona dolarjev kot pomoč za vzdrževanje profesorjev. To je prva podpora japonske vlade katoliški univerzi, na kateri je vpisanih skoraj 9.000 študentov. Na tej univerzi predava sociologijo slovenski misionar pesnik p. Vladimir Kos; za profesuro rušine se pa pripravlja Janez Mihečič.

Leta 1918 so tri dežele ob Baltiku: Estonija, Letonska in Litva izkoristile državljansko vojno v Rusiji ter se osamosvojile. Najbolj pomembna od teh je Litva, ki je bila v preteklosti več stoletij povezana s Poljsko pod istim vladarjem, je pretežno katoliška in šteje nad tri milijone prebivalcev.

Ko se je bližala druga svetovna vojna in je Hitler zasedal državo za državo, je tudi Stalin začutil potrebo, da si podvrže tri baltičske države, ki so svoj čas spadale pod rusko cesarstvo. Tako so bile vlade teh treh držav prisiljene v oktobru 1939 pristopiti k paktu o medsebojni pomoči, na podlagi katerega so sovjetske čete dobile pravico bivanja v teh državah. Trije politični komisarji: Dekanozov za Litvo, Višinski za Letonijo in Zdanov za Estonijo so znali nato v nekaj mesecih tako uspešno pripraviti teren, da se je v letu 1940 večina prebivalstva v vseh treh državah opredelila na »svobodnih« volitvah za vključitev v Sovjetsko zvezo.

Od tedaj so te tri baltičske države čisto navadna kolonija Sovjetske zveze. Najhuje je to, da se neprestano spreminja etnična sestava prebivalstva. Sedaj pride na tri domačine že po en prišlek od drugod, ki seveda govori samo ruski.

V četrtek 18. maja je prišlo v glavnem mestu Litve v Kovnu do samosežiga 20-letnega delavca Romana Talanta, ki je hotel na ta način protestirati proti zatiranju Litvancev s strani Sovjetske zveze. Po njegovem pogrebu so se razvile proti Sovjetom velike demonstracije najprej v Kovnu, potem pa še po drugih mestih Litve. Litvanci so lani in letos poslali več spomenic na sovjetsko vlado in na sedež OZN v New Yorku, v kateri protestirajo zoper kratenje svojih verskih in narodnih pravic. »Memorandum litvanskih katoličanov« je kljub težavam podpisalo letos v januarju kar 17.054 oseb.

Pravičnost in spoštovanje človeških pravic — se bere v tem dokumentu — so osnova trdnega miru; in ker se v Litvi prav te krivice kršijo, smo mi litvanski katoličani globoko zaskrbljeni, kajti naši verniki ne uživajo svobode vesti in Cerkve je podvržena preganjanju. Zato pričakujemo od sovjetske vlade takih ukrepov, da se bomo katoličani lahko čutili plnopravni državljani Sovjetske zveze.

Deželni svet ima nov sedež

V torek 6. junija je deželni svet prvič zasedal v novi dvorani na trgu Oberdan v Trstu. Palačo, v kateri je bil svoj čas sedež tudi slovenskega tržaškega radia, so preuredili v lep in moderen sedež deželnege sveta. Deželni svet je osem let zasedal v tržaški občinski dvorani, ki pa ni ustrezala pogojem, ki jih zahteva obsežno in stalno delo dežele Furlanija-Juljska krajina.

Zakon o športni dejavnosti v deželi

Ob izglasovanju zakona o športni dejavnosti se je v deželnem svetu razvnela precej živahna diskusija. Vanjo je posegel tudi predstavnik Slovenske skupnosti dr. Drago Stoka, ki je poudaril veliko športno zavzetost pripadnikov slovenske narodnostne skupnosti v Trstu in Gorici, saj je nič koliko športnih objektov nastalo brez posebnih finančnih prispevkov s strani javnih ustanov. Slovenski športniki so sami prišli do lopate in krepko delali, da so si lahko zgradili potrebne športne objekte, je dejal dr. Stoka. Zato bi morala deželna uprava vse bolj upoštevati ta trud in povečati deželne prispevke za športno dejavnost vsem slovenskim športnim društvom, to tudi zaradi tega, ker so bila 25 let za časa fašizma ukinjena in jim je bila vsaka dejavnost povsem onemogočena. Lista Slovenske skupnosti je nato dala svoj pozitiven glas omenjenemu zakonskemu osnutku, ki ga je predložil odbornik za šport Romano v imenu deželnege odbora.

Zadnja pot žrtev atentata pri Petovljah

Slovo, ki ga je priredilo goriško mesto preteklo soboto 3. junija popoldne trem žrtvam zahrbtnega atentata pri Petovljah ob Soči, je bilo res veličastno. Morda se še nikdar ni zgrnilo na goriške ulice toliko ljudi kot ob tej priložnosti, saj cenijo število prisotnih na 30.000 oseb.

Pogreba se je udeležilo med drugimi zelo veliko odličnih predstavnikov oblasti, tako obrambni minister Restivo in notranji minister Rumor, več poslancev, vsi trije slovenski župani z Goriškega, goriški župan De Simone, tržaški župan inž. Spaccini, župan devinsko-nabrežinske občine dr. Legiša, deželni svetovalec dr. Štoka, pokrajinska svetovalka Marija Ferletičeva, goriški občinski odbornik dr. Paulin ter dolga vrsta visokih vojaških in policijskih osebnosti. Pogreba se je udeležil tudi jugoslovanski generalni konzul v Trstu Boris Trampuž.

Pogrebni obred je izvršil sam goriški nadškof msgr. Cocolin v cerkvi sv. Ignacija na Travniku, kamor so prenesli krste treh ubitih karabinjerjev. V začetku pridige je prebral sožalno brzojavko, ki jo je v imenu sv. očeta poslal državni tajnik kardinal Villot, nato pa je prikazal nemoralnost dejanja, ki je vzelo življenje trem mladim možem, kateri so bili v službi reda, obenem pa pozval vse navzoče k odpuščanju in delu za pomirjenje v družbi.

Na koru je žalno svečanost spremljal goriški zbor »Seghizzi«.

Nato se je razvil mogočen spreved od cerkve sv. Ignacija po korzu Verdi in Italija do parka »Rimembranza«. Nad sprevedom je krožila skupina petih lovskih letal, ki je hotela padlim v službi izkazati zadnji pozdrav. Pri parku je goriški nadškof še enkrat blagoslovil krste, nakar se je žalni spreved razšel.

Brigadirja Antonia Ferraro, doma iz pokrajine Ragusa na Siciliji in starega 31 let, so pokopali v Moši. Njegova žena pričakuje v kratkem otroka. Karabinjer Donato Poveromo, 33 let, po rodu iz pokrajine Potenza je našel svoj zadnji dom v Palmanovi. Tudi on je bil oženjen ter zapuščal ženo in sina. Tretji ubiti karabinjer Franco Dongiovanni pa je bil še samski, star komaj 23 let. Njegovo truplo so prepeljali v njegov rojstni kraj v provinci Lecce.

Pretresljiva je bila bol žena in svojcev teh nedolžnih žrtev, ki so vsi z juga države in so si v karabinjerski službi ustvarili svojo eksistenco, si ustanovili družino in pognali korenine v goriško zemljo. Njihova nasilna smrt je znova pokazala, kako nesmiselna in krivična so dejanja, ki zadenejo ljudi ob izvrševanju njih službe in služijo samo namenom tistih, ki bi radi v družbo zanesli sovraštvo, nezaupanje in strah.

Moje duhovniške izkušnje

II.

Osebnost sem prepričan, da Bog vernikom duhovniških poklicev nikoli ne odreka. S tem v zvezi se rad spominjam na svojo prvo misijonsko postojanko Macas. To je majhna vasica, daleč od civilizirane sveta, zgubljena v zelenem morju amazonskih pragozdov.

Njena zgodba je res zanimiva. Ko so v 16. stoletju Španci osvojili slavno cesarstvo Inkov v Peruju in Ekvadorju, so nekateri izmed njih, željni slave in zlata, zašli daleč v džunglo na vzhodu andskega gorovja. Tako je nastalo mestec, Macas po imenu. Dolga leta so njeni prebivalci ohranili redne stike z zunanjim svetom. Imeli so tudi svojega stalnega župnika. Služile so jim poti, ki so jih bili zgradili Inki. Počasi pa je džungla zabrisala vsako sled o teh poteh. Vas je postajala vedno bolj osamljena; svet je nanjo popolnoma pozabil.

Ta osamljenost je trajala okoli 300 let. Ljudje so nujno spremenili način svojega življenja. Postajali so plemo gozdnikov. Posnemati so začeli svoje sosede — divjake iz plemena Jivaros. Še gradnja njihovih kolib je postala jivarska. Le dvojce se je ohranilo ves čas, do prihoda novih misijonarjev pred 50 leti: španski jezik in katoliška vera! Razume se, da niso več imeli stalnega duhovnika. Videvali so ga morda enkrat vsakih deset let!

Toda nikoli jim ni zmanjkalo »njihov« duhovnik, neke vrste »starešina«, mož, ki je skrbel, da bi luč prave vere med ljudstvom ne ugasnila. Ob nedeljah je starešina zbiral ljudstvo v cerkvi. Tu so molili, prepevali, poslušali branje sv. pisma itd. Starešina je tudi krščeval, učil otroke verouk, poročeval in pokopaval. Le maševati in spovedovati ni mogel.

Tu se nam vsiljuje vprašanje: če v najbolj zapuščen in zanemarjeni vasi skozi stoletja ni zmanjkalo časa in razmeram primernih »duhovniških poklicev«, kako naj verjamem, da jih ni danes, ko jih ogromne množice tako krvavo potrebujejo? Ponavljam: »duhovniških poklicev«, ker sem prepričan, da bi sv. Pavel v svojem času na take »presbytere« — tj. starešine, gotovo »polagal« svoje roke (jih posvetil), dočim tega ni hotela dovoliti protiredentska Cerkev.

Sicer Cerkev za tiste čase ne kritiziram. Saj je šlo za bolj izjemne primere. Toda danes je v Latinski Ameriki na deset tisoče vasi kot Macas, ki so pa toliko na slabšem, ker nimajo nobenega »starešine«. A to ne zato, ker bi z nekaj dobre volje in primerno pripravo ne bilo »poklicev«, marveč zato, ker spadajo te vasi danes formalno pod kakega oddaljenega župnika, ta pa si po dosednji praksi Cerkev takega vmešavanja »laika« v cerkvene zadeve sploh ne želi.

Ne verjamem, da bi se to vprašanje rešilo s posvetitvijo nekih »diakonov«, o katerih se danes toliko govori. Bili bi premalo avtonomni, tj. preveč odvisni od nekoga župnika, ki bi poleg vsega živel zelo daleč od kraja. Takega položaja si ne želi noben samozavesten mož, pa tudi verniki si ga na splošno ne želijo.

Pa še besedo o »študijah! Videli smo, da so tisti »starešine«, kljub temu, da niso bili nobeni »dohtarji teologije«, svoje poslanstvo kar dobro opravili. S tem ne mislim reči, da bi se dalo kar na lahko posvečevati nevedne kmetovalce, obrtnike, delavce itd., ki bi postali »duhovniki« z »nekimi blagoslovi in obljubami«, kakor je nekdo zapisal v Katoliškem glasu. Duhovniki z globoko vsestransko izobrazbo bodo vedno potrebni.

Po drugi strani pa se mi zdi enostransko, kar berem v drugem članku, ko pisec pravi: »...danes nalaga Cerkev kandidatom... po končani srednji šoli šest let šolanja na visokih šolah, da si pridobijo potrebnega znanja v modroslovju, sv. pismu, cerkveni zgodovini in v bogoslovnih strokah: v dogmatiki, moralki, cerkvenem pravu, sociologiji in še mnogo drugih stvareh. Za tak študij pa je treba celega človeka...«

Ponavljam: tudi takih duhovnikov bomo vedno potrebovali. A za nujnejše potrebe, zlasti v nekaterih deželah — in že jutri morda tudi pri nas —, pa bi bilo na splošno dovolj, da je duhovnik srednje izobražen. To tembolj, ker bi po novem duhu ne vodil cerkvene občine sam, temveč bi se moral bolj naslanjati na pomoč in odgovorno sodelovanje skupnosti. V tej skupnosti, kot uči sv. Pavel, pa se najdejo ljudje z mnogoterimi darovi.

Te spomine sem napisal predvsem zato, da prikažem našim bralcem važnost in nujnost problema o poklicih. Problem je isti po vsem svetu, a vzroki in okolja so različni. Zato mislim, da ga ne bodo re-

šili enostranski ukrepi, ki bi prihajali iz vrha Cerkev. Reševati ga bo treba na različne načine, v skladu s potrebami različnih Cerkev. V vsakem primeru pa bo potrebno zavestno in odgovorno sodelovanje vernega ljudstva.

Pa še eno misel za zaključek: Bog je v vseh časih govoril ljudem, a ne vedno na isti način. V davnih časih se je sam javil in naravnost govoril Abrahamu, Izaku, Jakobu, Mojzesu in Izraelcem v puščavi. Potem je govoril po prerokih. V polnosti časov se je razodel kot človek med ljudmi.

In danes? Ni morda prišel čas, ko govori po ustih revnih množic, žejnih Boga in pravice? Ali ni nekaj božjega glasu tudi v tem, kar si želi naša verna mladina?

Ali ni morda zdaj prišel tisti čas, o katerem pravi prerok Joel: »V poslednjih dneh bom izlil svojega duha na vse človeštvo; in vaši sinovi in vaše hčerke bodo prerokovali... vaši mladeniči bodo prikazni gledali, tudi na vaše hlapce in vaše dekline bom v tistih dneh izlil svojega Duha...«

Mirko Rijavec, Gorica

Nenehen porast duhovniških poklicev na Poljskem

Lansko leto je bilo posvečenih na Poljskem 480 novih duhovnikov (leta 1970 - 381, leta 1969 pa 406). Največ novih duhovnikov izkazujejo škofije na severu poljske države Tarnov 43, Przemyśl 30 in Krakov 29. Med redovnimi skupnostmi prednjačijo salezijanci s 17 novomašniki; sledijo jim jezuiti (12) in kapucini (11). V škofijskih semeniščih je lani študiralo 3.131 bogoslovcev, v redovnih pa 1.093. Poljska ima trenutno 32 in pol milijona prebivalcev.

Ob zadnji prilogi „Katol. glasa“

Nekatere številke »Katoliškega glasa«, oziroma nekateri prispevki v njem me tako zagrabiljo, da jih ne morem po branju kar v koš vreči, ampak čutim nujno potrebo, da o njih razmišljam in svoje vtise ter glose še komu drugemu posređujem.

Tako sem z nekoliko zamude pred dnevi prebral 19. številko in v njej — že drugič — zanimivo mladinsko prilogo »Mladina piše in razmišlja«. Z veseljem priznam, da so prispevki tokrat še boljši kot prvič. Čuti se, da je bila priloga res potrebna.

Mogočni Kragulj je pogumno načel vprašanje stikov z večinskim narodom. Res, samo iskreno sosedstvo med obema narodoma bo zagotovilo Slovincem potrebno samozavest in pravičen »prostor na soncu«. Upajmo, da se ne bo zgodilo narobe: da ne bi zgubili še tisto krhko narodno zavest, ki jo še ima danes naša mladina! Sicer pa, dokler bodo imeli goriški skavti in skavtinja tako razgibano delovanje kot ga je pisal Planinski Chancho, bodo samo napredovali.

»Ali je samo Kristus ljubil sovražnike?« je odlično spraševanje vesti nepristnemu krščanstvu v Sev. Ameriki. Težave so resnične, a bi res sedanjim kristjanom morali popraviti krivice svojih prednikov, ne pa jih večati.

Tudi »zvesta obiskovalka SG« je pogumno dala »prst na rano« neresnosti tržaškega Talijanskega hrama. Vsak molk v tem smislu bi pomenil soodgovornost pri propadanju pristne slovenske kulture v našem mestu.

Najbolj pa sta mi ugajala članka »Še nekaj o duhovniških poklicih« in »Razgovor z Alenko Terčič«. V obeh sem namreč našel tisto »drugo plat zvonca«, ki sem jo želel slišati od mladih o tem problemu. Tako je npr. »ona« sijajno zapisal »o duhovniški žrtvi kot poslanstvu in privilegiju«.

Tudi Alenka je nadvse zanimiva in globoka v svojem odgovoru na vprašanje: »Kaj misliš o duhovniških poklicih?«. Tako laikom kot duhovnikom je v kratkih besedah veliko povedala: hvala ji! Se posebno pa sem ji hvaležen za pogumno priponko, da mladi slovenski duhovniki ne bi smeli biti zaposleni po italijanskih vaseh in zavodih!

Resnično zadovoljstvo sem tudi občutil ob pregledu, ki ga je napisal »velič« o »Enajstih zanimivih knjižicah«. Moram priznati, da mi je odprl čisto nov svet, ki ga te knjižice vsebujejo. Res čudni smo dostikrat Slovinci, da imamo v svoji sredi toliko bogate berive, pa se zanj ne zne-nimo ali pa sploh zanj ne vemo.

Med trnjem in osatom

Kadar spomin opeša ali: Vsaka kultura še ni kultura

V Podgori je veliko lepih, zanimivih in redkih stvari: ena od teh so prav gotovo domači partizani. Dobri ljudje so to, delavni in prizadevni ter silno navezani na lepe stare čase. Radi si ob kozarcu vina priključijo v spomin, kako so nekoč delali, peli, igrali, se tudi borili. Njihov spomin sega zelo daleč nazaj, vendar samo najbolj bistri med temi partizani še vedo, kdaj je bila v Podgori zadnja kulturna prireditev.

Zato so sklenili, da priredijo letos srečanje partizanov z bogatim sporedom; v »Primorskem dnevniku« so zapisali, da bo to prva kulturna prireditev v vasi po mnogih letih.

Kar začudil sem se, ko sem to bral: moj spomin se ne more meriti s spominom podgorskih partizanov, to pa dobro vem, da je bila pred enim letom v Podgori pred cerkvijo lepa vaška prireditev. Slučajno sem se tudi spomnil, da jo je pripravil domači cerkveni pevski zbor... In to res po mnogih letih (da o številnih prireditvah, ki so se vršile v farni dvorani za časa prejšnjega g. župnika sploh ne govorim).

Pa sem še malo pobrskal po svojih možganih, da bi se spomnil, če je bilo takrat v Podgori res kaj kulturnega: seveda, saj sem sam pel v dveh nastopajočih zborišč, pa otroci so peli, in ansambel..., pa pečeni piščanci in domača kapljica, če tudi to sem spada.

Pa še kako spada! Kaj pa je bilo letos posebnega na srečanju partizanov v Podgori, da je bila ta prireditev res prva kulturna stvar po tolikih letih? Eh, da: imeli so tekmo v briškoli in lepoticu večera so si menda izbrali!

Ille

Samo Glosar

Narodnostna sestava Jugoslavije

Zvezni zavod za statistiko v Beogradu je pred kratkim objavil podatke o narodnostni sestavi Jugoslavije kot to izhaja iz ugotovitev lanskega vsedržavnega popisa. Najmočnejši narod v Jugoslaviji so Srbi, ki jih je 8.140.000 ali 39,7% skupnega prebivalstva. Z ozirom na popis v letu 1961 so nazadovale, saj jih je bilo tedaj 42,1%.

Hrvatov je približno 4.520.000 ali 22% (pred desetimi leti 23,2%). V republiki Hrvatski živi 3.524.000 Hrvatov ali 79,4%, Srbov pa je 626.000 ali 14,2%. Hrvati živijo tudi v republiki Bosna in Hercegovina: 772.500 ali 20,6% prebivalstva v tej republiki.

V republiki Bosna in Hercegovina so najmočnejši muslimani, ki nočejo biti niti Hrvati niti Srbi. Teh je 1.482.000 ali 39,6% odstotka prebivalstva. Srbov v tej republiki je 1.393.000 ali 37,2%. Hrvatov je kot rečeno 20,6%.

Slovencev je 1,7 milijona ali 8,3% prebivalstva (leta 1961: 8,6%). Slovenija je narodnostno najbolj čista republika, saj živi v njej 95% Slovencev.

Makedoncev je 1.195.000 ali 5,9% (leta 1961: 5,6%).

Albanci, ki živijo v Kosmetu (Kosovo in Metohija), so se v zadnjih letih najbolj pomnožili. Od 4,9% so se povzpeli na 6,4% prebivalstva. Sedaj jih je 1.310.000, v republiki Albaniji pa 2.200.000.

Crnogorcev je 508.000 ali 2,5% (leta 1961: 2,8), Madžarov v Vojvodini 480.000 ali 2,3% (leta 1961: 2,7%), Jugoslovancev (ki se narodnostno niso hoteli opredeliti) pa 270.000 ali 1,3% (leta 1961: 1,7%). Največ jih živi v Beogradu: okrog 51.000.

BESEDE ŽIVLJENJA

PAZNIK SRCA JEZUSOVEGA

»Slavim te, Oče, da si prikril to modrim in razumnim in razodel malim« (Mt 11, 25).

Kaj je Oče prikril in — razodel? Morda tudi pomen pobožnosti Srca Jezusovega!

»Modri in razumni« danes prezirajo to ljudsko pobožnost. A kaj nam nudijo namesto nje? Napake bo treba odpraviti, ne pa pobožnost samo!

Gre namreč za bistvo naše vere: »Bog je ljubezen« (Jan 4, 8).

Ne samo »modri in razumni«, tudi drugi morda pozabljamo, da nas ima Bog rad. Mi pa ga žalimo — in preklinjamo! Kaj nam je žalega storil?

Z. I.

Slavje slovenske besede v Trbižu

V nedeljo 28. maja je glavno mesto Kanske doline Trbiž — zlasti njegov slovenski del prebivalstva — doživel popolne in zvečer resnično slavje slovenske besede in pesmi na stičišču treh narodov vzdolž jugoslovanske in avstrijske meje.

Prostorna trbiška dvorana »Città«, katera sprejme okrog 300 oseb in za katero ima največ zaslug pok. trbiški dekan msgr. Fontana, ki je bil njen pobudnik in je vodil nabiralno akcijo, je bila dvakrat nabito polna. Prva prireditev je bila ob 15. uri, druga pa ob 20.30 zvečer. Med drugimi so se prireditve udeležili glavni jugoslovanski konzul v Trstu Boris Trampuž, odbornik tržaške občine dr. Rafko Dolhar, predsednik Stalnega slov. gledališča v Trstu prof. Josip Tavčar, da omenimo le nekatere.

Spored je obsegal nastop novoustanovljenega pevskega zbora »Višarski zvon« (50 pevcev in pevki), otroškega zbora (16 otrok) in komedijo Jake Štoka »Trije tički«.

Zamisel, ustanoviti velik pevski zbor, ki naj bi zajel slovenske pevce iz vse Kanske doline, se je porodila v Ukvah, kjer že imajo pevski zbor »Planinka«, ki ga vodi Franc Sivec. Njemu je priskočil na pomoč kobariški kaplan Avgust Ipavec, ki se je z vso vmeno lotil zahtevnega dela. Tako je nastal zbor »Višarski zvon«. Težišče zbora se je nato premaknilo iz Ukeve v Zabnice, kjer je zbor našel gostoljubno streho v hiši šolskih sester. Veliko zaslug imata pri tem zlasti žabniški župnik Marij Černet in trgovec iz Trbiža Simon Prešeren, ki sta z vso ljubeznijo pomagala pri nastanku novega zbora. Pri tem je zlasti razveseljivo, da ima zbor zelo veliko mladih moči.

Mladi zbor je svoj program naštudiral v pičlih dveh mesecih. Zapel je 15 pesmi: 12 slovenskih, 2 furlanski in staroslovensko »Na mnogaja leta«. Novi zbor poje izredno ubrano ter ima presenetljivo vzorno izgovarjavo. Zelo je navdušil tudi otroški zbor, ki ga prav tako vodi kaplan Avgust Ipavec. Strokovnjaki so bili zanj polni pohvalnih besed. Pri tem je treba poudariti, da ti otroci od sedaj niso bili deležni pouka v materinščini.

Tudi Štokova komedija je gledalce zelo zadovoljila, vsekakor bolj kot v Čedadu, na Tržaškem in Goriškem. Vodstvo stalnega slovenskega gledališča v Trstu je dalo zagotovilo, da bo pripravilo v Trbižu še druge nastope, misli pa že na redna gostovanja.

Naj tudi povemo, da je bilo propagande za prireditev kar precej. Poskrbljeno je bilo za slovenske in italijanske lepake, ves potek pa je posnela tudi slovenska televizija iz Ljubljane.

„Katoliški glas“ v vsako slovensko družino!

Bralci pišejo

Kaj ima komunizem opraviti s petjem?

Prosim Vas, da objavite to moje kratko pismo, ker bi rad, da bi Vaši bralci, javnost in tisti, ki se jih tiče, razmišljali o dogodku, o katerem upam, da predstavlja samo osamljen primer in ne neko splošno prakso.

Na neki slovenski državni šoli na Tržaškem (prosim, da zaenkrat ne objavite

točnih podatkov o šoli in vzgojitelju) se je zgodilo, da je neka profesorica petja prvi dan, ko je stopila v razred, vprašala otroke, kateri da so komunisti. Seveda so nekateri vstali in te je »profesorica« pohvalila.

Pustimo ob strani moralno oceno takega vikanja nosu v osebne zadeve družin, iz katerih izhajajo otroci. Toda ne vem, čemu služi tako spraševanje: morda boljše mu petju? In se vam zdi z vzgojnega vidika tako obnašanje v razredu dopustno? Človek mora skoraj dvomiti v prisebnost osebe, ki si tako razlaga vzgojiteljevo suverenost in svobodo v razredu. Ali sega res vzgojiteljeva svoboda tako daleč?

Sledi podpis

Iz Slovenije

Odkritje spominske plošče skladatelju Stanku Premrlu

V nedeljo 4. junija je bila v Šentvidu (Podnanosu) pri Vipavi lepa slovesnost, na kateri so na pobudo Kluba starih goriških študentov odkrili spominsko ploščo na rojstni hiši znanega slovenskega skladatelja msgr. Stanka Premrla. Pokojni skladatelj se je tam rodil leta 1880, umrl pa je leta 1965 v Ljubljani. Gotovo ni slovenskega zbora, zlasti cerkvenega, ki ne bi pel številnih Premrlovih skladb. Skladatelj je bil eden izmed vodilnih osebnosti na področju slovenske cerkvene glasbe, obenem pa tudi zelo ploden na področju svetne glasbe, od zborovske do orkestralne.

Lik pokojnega msgr. Stanka Premrla je najprej v toplih besedah orisal predsednik Kluba g. Gorkič. Predstavnik krajevne skupnosti je nato odkril spominsko ploščo, nakar je v daljšem govoru prikazal Premrlo skladatelja, organista in glasbenega pedagoga tolminski rojak g. Berlot, nekdanji pevec ljubljanskega stolnega zbora. V klenih besedah je prikazal vse umetniške stvaritve našega komponista in njegov pomen na področju slovenske glasbene ustvarjalnosti. Član Kluba je nato prebral tehen članek o Premrlu-glasbeniku izpod peresa organista prof. Berganta. V imenu Akademije za glasbo iz Ljubljane je prinesel tople pozdrave skladateljev prof. dr. Danilo Švara, ki je prikazal Premrlovo osebnost in njegovo proforskoro delovanje. Otroci osnovne šole so še deklamirali nekaj Premrlovih pesmic.

Celotni program je obsegal tudi številne pevske točke, v glavnem Premrlove skladbe. Nastopili so vipavski zbor, semeniški zbor iz Vipave ter moški zbor »S. Koso-vel« iz Ajdovščine. Pesniško prijetno in domače vzdušje je ustvaril briški rojak Ludvik Zorzut s svojimi verzmi o skladatelju in Vipavski.

S to prireditvijo se je vipavska ožja domovina in z njo idealna Primorska oddolžila spominu velikega slovenskega skladatelja, ki je tudi pomagal utirati nove poti slovenski glasbi.

+

Dne 7. junija je preminil

DR. ANDREJ BUDAL

naš nekdanji upravnik.

Ohranili ga bomo v trajnem spominu.

Slovensko gledališče v Trstu

Koncert v šentjakovski cerkvi v Trstu

V torek 23. maja je bil v veliki šentjakovski cerkvi v Trstu koncert, ki ga je izvedel tržaški pevski zbor »Jacobus Gallus«. Koncert je organiziralo šentjakovsko kulturno društvo in s to sijajno uverturo začelo svojo zunanjo dejavnost, potem ko si je ob poštvalnosti in vztrajnosti članov postavilo nov sedež z lepimi in funkcionalnimi prostori. Koncert torej pomeni uvod v širšo dejavnost, ki jo bo moglo šele ob novem žarišču razviti omenjeno društvo v blagor vsega šentjakovskega slovenskega občestva.

Koncert je obsegal večidel skladbe renesančnikov Gallusa in Palestrine. Prav umirjene, globoke, duhovno bogate skladbe teh avtorjev sodijo v cerkev kot v svoje naravno okolje. Verjetno sta umetnika pri skladanju imela pred očmi velike tempeljske prostore z visokimi stenami, kupolami, temnimi ladjami, kamor je filtrirala le šibka svetloba, da je bila zbrana tem večja. V tako okolje se je kot naravna komponenta vključevalo petje. Glasovi naj bi prihajali do poslušalcev zatišani kot odraz nevidnega, a vedno pričujočega vsemogočnega Boga.

Nad vse primerno zato, da je zbor ves prvi del sporeda pokril z Gallusovimi skladbami, ne samo, ker nosi po njem svoje ime, temveč tudi, ker je Gallus največji slovenski vokalni skladatelj in povsem upravičeno vzbuja zadnje čase vedno večje zanimanje pri občinstvu in strokovnjakih. V tej zvezi spomnimo na dve reprezentativni knjigi njegovih madrigalov (Harmoniae morales in Moralia), ki sta izšli zadnja leta, in na izbor njegovih motetov v zborovski reviji »Naši zbori«, da ne omenjamo monografij in raznih študij, ki so bile napisane o Gallusu.

Mešani zbor »Jacobus Gallus«, ki ga sestavlja skoraj štirideset pevcev, je začel svoj spored z žalostinko Ecce quomodo moritur (Glejte, kako umira pravični), kjer ganjenost, ki izvira iz neke prasile, prerašča besedno vsebino. Druga uvrščena skladba Miserere mei Deus (Usmili se me, Gospod) je napisana za šesteroglasje, prav tako tudi naslednja Cor mundum crea in me Deus (Čisto srce v meni ustvari, o Bog). Kot primer večborja z značilno imitacijsko tehniko sta napisani Media vita (Sredi življenja) in Ave Maria. Prvi del koncerta je zbor sklenil s hvalnico Christum natum (Kristusa, novorojenega Boga prosimo), ki se mi je zdela, če smem uporabiti vrednostno lestvico, čeprav je vsaka skladba svet zase, v prvem delu najlepša.

V drugem delu sta se najprej zvrstili Ad Dominum (V bridkosti sem klical Gospoda) ter Nessum visse giammai Pierluigija Palestrine, Gallusovega sodobnika in največjega italijanskega skladatelja v dobi renesanse. Iz drugega čustvenega razpoloženja in duhovnega okolja je Čajkovskega Vjeruju (to je Vera v staroslovenskem jeziku): nič več apoloničnega miru, temveč trpeče človeštvo, ki umre in vstane poveljčano s Kristusom. Karel Pahor je v Očenašu hlapca Jerneja, ki gotovo spada v antologijo najboljših slovenskih vokalnih skladb, posrečeno zadel človekovo potrto zaradi krivic in ponižanja ter njegov obupen klic po pravici.

Staro ljudsko pesem »Reva udovčeva« smo slišali v smiselni in delikatni glasbeni obdelavi, menda Vrabčevi. Zbor je zaključil svoj koncert z dvema črnskima duhovnima pesmima: z znamenito Deep River z velikim čustvenim vzponom in Joshua fit de battle in Jericho, ki je zve-

nela nekoliko bučno zaradi odmeva cerkvene notranjščine.

Koncert je suvereno in občuteno vodil dirigent Ubald Vrabec. Sole je odlično odpel basist Ivan Sancin. Skladbe je spretno in rutinirano predstavljali Miro Opelt. Koncert je s pozdravom in primerno predstavitvijo zbora in sporeda odprl šentjakovski kaplan Silvo Suligoj, ki je na koncu pevce in prijatelje pospremil na novi društveni sedež.

Na koncu koncerta so poslušalci, zares številni, saj mnogi niso več dobili sedeža, nagradili zbor z navdušenim ploskanjem.

Zorko Harej

Dvajset let »Družine«

7. maja 1952 je prvič izšel verski štirinajstnevnik za apostolsko administraturo v Novi Gorici »Družina«. Njegov pobudnik je bil takratni apostolski administrator dr. Mihael Toroš, prvi urednik pa dr. Jože Premrov, duhovnik ljubljanske škofije.

Prva številka »Družine« je izšla v nakladi 15.000 izvodov. Natisnila jo je tiskarna »Slovenskega poročevalca« v Ljubljani. Naklada bi za goriško administraturo še kar zadostovala, a ker je junija 1952 ljubljanska škofija svoj list »Oznamilo« (po uradni obrazložitvi ga delavci »Slovenskega poročevalca« niso hoteli več tiskati) izgubila, je »Družina« postala edini slovenski verski list in so po njem začeli povpraševati tudi v ljubljanski in mariborski škofiji.

Povečanje naklade je bilo odvisno predvsem od stanja odnosov med Cerkvijo in državo. Ti so se začeli izboljševati leta 1958. Od začetnih 15.000 izvodov se je v letu 1960 povečala na 48.000. Leta 1965 je »Družina« uradno postala list slovenskih škofov, naklada pa je dosegla 82.270 izvodov. V letu 1970 in 1971 je znašala že 130.000 primerkov.

Glavni urednik lista je sedaj dr. Drago Klemenčič, odgovorni urednik pa dr. Ivan Merlak. Uredništvo je vedno stalo na stališču zvestobe Cerkvi in koncilski odprtosti. Za to je dobilo tudi priznanje sv. očeta ob 20-letnici lista.

Državni tajnik kardinal Villot je namreč 19. maja letos poslal v imenu sv. očeta urednikom »Družine« posebno pismo, v katerem pravi med drugim, da »ste iskreno vdani cerkvenemu učitelstvu in naukom sv. očeta in da zvesto poslušate nasvete in navodila škofov vaše dežele.«

To priznanje bo gotovo urednikom nadaljnja spodbuda pri njihovem velikem poslanstvu, da bodo bralci po besedah kardinala Villota »prejemali vedno več korist za vero, pobožnost in versko izobrazbo.«

V počastitev dvajsetletnice verskega lista »Družina« je priredil slovenski metropolit in ljubljanski nadškof dr. Jožef Pogačnik slavnostni sprejem, ki je bil v torek 6. junija ob 18. uri v dvorani nadškofijskega dvorca v Ljubljani. Nanj je bil povabljen tudi odgovorni urednik našega lista msgr. dr. Franc Močnik.

Lepemu jubileju verskega lista »Družina« se pridružuje tudi naš list in vsem sodelavcem na uspešno opravljenem delu iskreno čestita. Upajmo, da bomo mogli tudi mi prihodnje leto z istim veseljem praznovati svoj srebrni jubilej izhajanja!

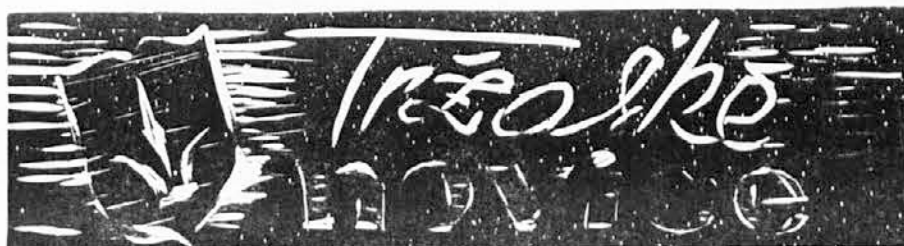
MARKO KREMŽAR (10)

SIVI DNEVI

Čutil je, da je sit življenja, vendar, če bi zagledal gori med drevesi zeleno sovravno postavo, ne bi čakal, da ga oni reši življenja; niti za hip ne bi okleval; sprožil bi in prevrnil človeka prav tako kot jih je že toliko in menda samo zato, da bi se čez nekaj minut spraševal, zakaj... Gozd je šumel.

Človek se je otresel neprijetnih misli in se ozrl. Počutil se je varnega. Počasi je vstal, a pazil, da ni stopil iz goste grmave sence. Treba se je bilo odločiti. Pred seboj je imel še pol dneva hoda, vrsto zasled, tisoč nevarnosti. Vsak korak more pomeniti smrt, če nisi bil zviti od onih, ki čakajo v zasedi, vrag vedi kje.

Hribi in doline so bili polni patrolj, ki so skrbele, da se ne izmuzne niti močerad iz ene grape v drugo, da Cer delat do že skoro dve leti vsem zasedam navkljub. Nihče mu ni bil kos.

Seja izvršnega odbora Slovenske skupnosti

24. maja se je sestal na redni seji izvršni odbor Slovenske skupnosti. Obsodil je vandalsko dejanje neznanec v nabrežinski občini, ki so poškodovali in odtrgali dvojezične table v Štivanu. Taka dejanja nikakor ne prispevajo k mirnemu sožitju obeh narodnih skupnosti, zato bi morale oblasti strogo zasledovati in kaznovati kršilce.

Izvršni odbor Slovenske skupnosti je tudi z zadovoljstvom vzel na znanje, da bodo prve volitve v kmečko blagajno konec junija. Izbira tržaških kmetovalcev bo zelo pomembna.

Nato je izvršni odbor razpravljal o prihodnjih mednarodnih srečanjih evropskih manjšin. Prvo tako srečanje bo julija meseca v Celovcu. Prireja ga Mednarodno združenje ogroženih jezikov. Drugo pa bo septembra v Trbižu s podporo Federacijske unije evropskih manjšin. Naša narodna skupnost s simpatijo spremlja vsako podobno pobudo, ki ima za cilj, da seznani širšo javnost s problemi nas in našega življenja.

Končno je izvršni odbor Slovenske skupnosti poveril razširjeni šolski komisiji, ki deluje v okviru sveta Slovenske skupnosti, nalogo, da temeljito prouči vse probleme v zvezi s tržaško univerzo, njenim razvojem in morebitnimi delnimi premestitvami iz Trsta. Komisija bo potem svoje ugotovitve sporočila svetu, da bo sprejel ustrezne zaključke.

Razstava Zore Koren-Skerkove v Kraški biši

V Kraški hiši v Velikem Repnu je od srede 1. junija odprta razstava slovenske slikarke Zore Koren-Skerkove. To je že njena druga razstava v tem letu, saj je pred meseci razstavljala v umetnostni galeriji Tergeste. Že tedaj so kritiki ugodno sprejeli in ocenili njena slikarska dela, ki izražajo njen lirčen odnos do narave.

Praznik vina v Borštu

V Borštu je krajevno prosvetno društvo »Slovenec« priredilo letos že drugič v nedeljo 4. junija Praznik vina, ki je kljub muhastemu vremenu dobro uspel. Seveda pa pri tem ne smemo misliti, da je to bil samo praznik domače kapljice, ampak je to bil ljudski praznik s kulturnim in zabavnim sporedom. Na njem so nastopili razni zbori (domači zbor, zbor V. Vodnik iz Doline, V. Mirk s Proseka-Kontovela, mladinski zbor srednje šole »S. Gregor-

čič«, godba in glasbeni ansambli.

Takšni prazniki so našim ljudem potrebni, kajti na njih dobijo poleg zabave tudi kulturno razvedrilo. Skupno z Majnico v Dolini in Praznikom češenj v Mačkovičah se Praznik vina v Borštu uvršča med glavne ljudske prireditve v tržaškem Bregu.

Proti zaprtju obalne ceste Sesljan-Trst

Veliko vznemirjenje je povzročila novica o nameravanem zaprtju obalne ceste od Sesljan do Trsta zaradi del v zvezi z ureditvijo priključkov z avtocesto. V tem smislu je namreč družba Autovie Venete, ki dokončuje podaljšanje avtoceste od Lizerta do končne postaje pri Sesljanu, zaprosila pristojne državne oblasti, da bi obmejno obalno cesto zaprli za promet za približno dva meseca, začevši z drugo polovico junija.

Proti temu so brž nastopili tržaški poslovni krogi, zlasti še združenje lastnikov javnih lokalov in drugih turističnih objektov. Če bi namreč res prišlo do zaprtja omenjene ceste, bi se reka turistov v pravkar začeti sezoni valila mimo Trsta, kar bi povzročila veliko gospodarsko škodo turističnim obratom.

Po zadnjih vesteh naj bi se za preprečitev te škode zavzel sam tržaški prefekt dr. Abbrescia. Verjetno bodo zaprtje ceste odložili na jesen.

Polemika glede univerzitetnih oddelkov v Vidmu

Kot smo napovedali, je sklep akademške senata tržaške univerze, da ustanovi oddelke nekaterih fakultet v Vidmu, sprožil val polemik, ki mu ni še videti konca. Kot običajno kompromisni predlog ni zadovoljil nikogar. Tržaški politični in poslovni krogi se zavzemajo za osredotočenje univerzitetnih študijev v okviru že obstoječega vseučilišča ter vidijo v prizadevanjih Furlanov nevarnost, da tržaška univerza zdrkne spet na provincialno raven.

Na drugi strani pa so videmski oziroma furlanski krogi že ustanovili konzorcij, ki naj bi finančno pomagal vzdrževati fakultetne oddelke v Vidmu. Za začetek so zahtevali ustanovitev vsaj dveh takih oddelkov: za inženirsko stroko in za znanstvene predmete. Akademski senat je sprejel le prvo zahtevo. Zaradi tega je demonstrativno odstopil videmski župan Caddetto in predsednik pokrajinske uprave, oba iz vrst Krščanske demokracije.

V nedeljo 11. junija 1972 bo v RICMANJIH

otvoritev Baragovega doma

Spored:

- ob 17. uri zahvalna služba božja v cerkvi;
- ob 18. uri blagoslovitev doma in kratek kulturni program;
- sledi prijateljski družabni večer.

Prireditve se bo udeležil tudi vicepostulator za beatifikacijo škofa Friderika Barage prelat dr. Vilko Fajdiga iz Ljubljane.

V novih prostorih bo imel svoj začasni sedež tudi Vzhodni dom (Ekumenski center) in Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Trstu.

Crt je trdil, da ne veruje v Boga, sovratil je in moril, če so mu ukazali, a bil je človek. Obrnil se je in pričel spuščati v dolino.

Prst mu ni niti za hip zdrsnil s petelina, oči so bile oprezne kot vedno, a srce je bilo to pot drugje.

* * *

Nekje v gozdu se je zganil grm.

»Ne bo ga...«

»Zdi se, da je spet premenjal pot, hudič! Kakor da bi vedel...«

»Morda pa ve...«

»Terenca misliš?«

»Nič ne mislim, a čudno je, da najde vedno kako luknjo v mreži.«

Ni bilo odgovora in mlajši glas je zašepetal:

»Misliš, da je en sam?«

Starejši je prikimal. Čez čas je dodal:

»Skoro vedno hodi sam, odkar je kurir.«

»Ga poznaš?«

»Poznam.«

Razgovor je bil končan. Ležala sta v travi in mislila na človeka, ki naj bi jima prišel pod strel. Mlajši se je včasih premaknil, da bi pregnal težo, ki se mu je

nabirala okoli želodca. Starejši je ležal nepremično in opazoval grapo pod seboj. Bil je že vajen. Tisti hip je oba obdajala ista misel. Zelela sta si konca. Eden se je hotel znebiti mučne napetosti, drugi pa dolgo zadržanega maščevanja.

Prišla je izmena.

»Nič novega?«

»Nič.«

Niso dosti govorili. Nikdar ne veš, kje tiči sovražnik...

Zaseda se je pogreznila v molk.

Postojanka ni bila daleč, pa je bila pot do nje vseeno dolga, ker se je bilo treba izogibati vasem.

Ne da bi živeli tod slabi ljudje, toda stari borci so imeli prav, ko so trdili, da enega Judeža enajst zvestih ne odtehta. Biti je treba previden.

Moža sta tiho stopala po vlažni gozdni poti. Starejši, za Roka so ga klicali, je korakal spredaj. Poznal je revolucijo, poznal gozd, poznal sovražnika. Več mladosti, ki mu je sledil, o njem ni vedel.

Sam sebi se je zdel kot šolar, kadar je stal ob tem mrkem možu. Saj tudi res ni bilo še dolgo, kar je nehal biti študent.

Rojan

Za obletnico otvoritve Marijinega doma smo imeli v nedeljo 28. maja dobro uspešno prireditev. Gospa Marinka Pisani je z otroki in mladimi igralci skrbno pripravila igro v petih slikah »V Indijo Koromandijo«. Igra na neprisliljen in šaljiv način pove toliko koristnih stvari, zlasti da se je treba za vsak uspeh truditi in da je najlepše doma pri starših.

Otroci osnovne šole so pod vodstvom učiteljice ge. Vere Poljšakove lepo zapeli štiri pesmi. Nato so nastopili gojenci glasbene šole z igranjem na klavir, kitaro in harmoniko. Pokazali so prav lep napredek. Prireditve je zaključil domači cerkveni zbor, ki je zapel tri pesmi. Zadnja je bila na vrsti Prešernova zdravica v Vrabčevi priredbi. Razveseljivo je tudi, da je bila udeležba prav številna.

Obletnice otvoritve našega doma se vsako leto radi spomnimo, ker vemo, da je Marijin dom sad našega skupnega prizadevanja in smo veseli, da ga imamo. S. Z.

Š P O R T

Lahka atletika. Na pokrajinskih tekmah v okviru Mladinskih iger se je zelo dobro odrezal Krapic Marino. V metu krogle je prišel drugi — virgel jo je 13,17 m — in si priboril pravico nastopa na vsedravnih tekmah v Rimu.

V nedeljo pa bodo atleti Olympije kategorije »Allievi« tekmovali v Tržiču na pokrajinskem tekmovanju »Coppa Italia«.

Odbojka. Letošnji turnir »Pokal Peter Spacapan« se bo verjetno vršil od 16. junija dalje. Prijave je treba poslati na sedež Olympije (Viale XX Settembre 85) do 13. junija zvečer. Tekme se bodo vršile na odprtih igriščih Olympije (Drevored XX. septembra) in Veloxa (Štandrež).

V četrtek 15. junija ob 20.30 bo nastopil v svetoivanskem Marijinem domu v Trstu pevski zbor

»JACOBUS GALLUS«

pod vodstvom Ubalda Vrabca

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Spored od 11. do 17. junija 1972

Nedelja: 9.40 Po domače s Tržaškimi narodnim ansamblom. 11.00 Otroška matineja. 11.50 Mestece Peyton. 18.00 Elizabeta I. - serijski film.

Ponedeljek: 18.30 Šest srečanj z Barkerjem. 20.30 M. Plegher: Romeo in Julija 70. 22.05 Diagonale.

Torek: 17.45 Trmasta muca. 18.30 Moški zbor »Lira« iz Kamnika. 19.00 Molekule spomina. 19.20 Oblikovanje. 20.35 Sence pozabljenih prednikov - sovjetski film. 22.10 Stari mojstri: Brata Janez in Jurij Suda.

Sreda: 17.55 Sebastijan in Mary Morgan. 18.35 Jazz na ekranu. 19.05 Na sedmi stezi. 20.30 I. Sekulič: Kronika vaškega pokopališča. 21.15 Po sledih napredka.

Četrtek: 18.30 Boj za obstanek. 19.00 Velicina in pokorščina. 20.35 Četrtekovi razgledi. 21.25 Bos skozi pekel - japonska nadaljevanka. 22.15 Hamlet - ruski balet.

Petek: 17.20 1001 Problem (Trappolo HH 33). 18.25 Glasba iz Studia B. 18.45 Cesta in mi. 19.00 Mestece Peyton. 20.35 Do sončnega zahoda - ameriški film. 22.45 Pokal pevcev.

Sobota: 17.35 Po domače s pihalnim orkestrom Francija Puharja. 18.20 Disneyev svet. 20.30 Košarka Evropa: ZDA. 22.00 Tekmece - film.

Na postojanki je bil nov. Pred dobrim tednom se je še vozil s tramvajem po mestu v zlikanih hlačah in svetlih čevljih. Bil je eleganten, mlad gospodič s svileno ovratnico in mehkim klobukom, danes pa je prežal v zasedi in čakal, da ubije človeka.

Puško je prijel iz prepričanja, a se mu je zdaj zdelo vse tako čudno tuje. Spremljevalec mu je dejal, da bo to minilo, ko bo prvič pomeril na sovražnika... Fanta je streslo. Krepkeje je zgrabil za orožje in si popravil opasac.

Rok je obstal. Prišla sta na rob kolo voza in gledala v vas pod seboj. Več ko polovica hiš je bilo požganih.

Tik pod njima sta ležali dve poslopji. Hiša in pogorišče. Rok je gledal hišo pod seboj. Iz dimnika se je kadilo in pes se je trgalo z verige proti hribu.

»Tu je bil doma.«

»Kdo?«

»On — kurir.«

»Tu? In kako, da ni potem tukaj nobene zasede?«

(se nadaljuje)

SDZ ponovno vložila peticijo na rimski parlament

Vodstvo Slovenske demokratske zveze v Gorici je ponovno poslalo predsednikom rimskega senata in zbornice peticijo z zakonskim osnutkom za slovensko manjšino, ki jo je že predstavilo prejšnjemu parlamentu v razpravo in odobritev.

Obsodba zločinskega atentata

Slovenska demokratska zveza v Gorici potrjuje svojo obsodbo nesmiselnega zločina, zaradi katerega so izgubili življenje trije orožniki ter izražajo svojo solidarnost silam, ki vzdržujejo javni red. To solidarnost morajo v tem trenutku naraščajočega nasilja občutiti vsi državljani, ki ljubijo red in pravico.

Izražajoč čustva slovenskega prebivalstva, se SDZ klanja spominu treh orožnikov, padlih v nizkotni zasedi. Prežeta z demokratskimi načeli, na katere se vedno sklicuje, potrjuje svojo vero v ta načela, saj so le ona jamstvo civilnega sožitja in socialnega napredka.

Tragični dogodek v Petovljah le še enkrat dokazuje, da je treba odločno udariti po vseh odkritih ali prikritih sejalcih nasilja. Obenem je treba udariti po vseh krivih prerokih bodočnosti, ki naj bi bila osnovana na nasilju, namesto na ljubezni, spoštovanju bližnjega in še posebej spoštovanju človeškega življenja, ki je sveto in nedotakljivo.

Zločin v Petovljah ne sme ovirati in ne bo kalil ozračja dobrega sožitja med ita-

žani. Zaupniki naj bi ta mesec slovenskim staršem priporočili, naj za prihodnje šolsko leto vpišejo svoje otroke v Zavod sv. Družine.

Tretja seja sindikata slovenskih šolnikov v Gorici

Bila je 26. maja in so se je kot gostje udeležili tudi predstavniki tržaškega sindikata slovenskih šolnikov.

Na seji je bilo sklenjeno, da se bosta oba sindikata preimenovala v Sindikat slovenske šole dežele Furlanija-Juljska krajina, tajništvo Gorica oz. Trst.

Tudi za prihodnje leto je na programu seminar za slovenske profesorje in učitelje. Seminar naj bi bil skupen, naj bi se vršil ob začetku šolskega leta in sicer v kakem kraju med Gorico in Trstom.

Obe sindikalni vodstvi se bosta še naprej prizadevali, da bi bili tudi slovenski šolniki deležni doklade zaradi poznanja dveh jezikov kot so te ugodnosti že deležni šolniki nemške narodnosti na Južnem Tirolskem.

Navzoči so tudi izrazili zaskrbljenost zaradi pomanjkanja nekaterih učbenikov na naših šolah. V pripravi je latinska vadnica in slovnica kot to zahteva sedanji šolski program, sindikata se bosta pa tudi prizadevala, da se ponatisnejo že obstoječi učbeniki kot npr. Južnič-Kopriva »Latinska slovnica« in Doklerjev grški slovar.

Gostovanje zbora »Lojze Bratuž« na Koroškem

Sonce ni bilo še visoko, ko smo se odpravili v nedeljo 28. maja proti Koroškemu. Bili so prisotni skoraj vsi člani zbora; prazne sedee so zasedli naši prijatelji, ki so prišli z nami, ker jim je družba ali petje všeč. Mislim, da se niso dolgočasil, še posebno na zadnjih sedežih avtobusa, kjer so sedeli najbolj »izbrani«.

V Zabnicah je naš dirigent prof. Stanko Jeričijo opravil sv. mašo. Pod Sv. Višarjami je bilo še veliko snega. Marsikoga je zamikalo, da bi se izmuznil in jo udaril proti zasneženim planinam; a dolžnost pevca je predvsem ta, da sledi zboru in da ne nateguje živcev ostalih.

Odpravimo se proti avstrijski meji; med pregledovanjem izkaznic skočimo trije iz avtobusa in precej umirjeno zapojemo slovensko narodno »Oj te mlinar«. Čudovit občutek, kako brez vseh kompleksov izkaže svojo narodno pripadnost na meji, kjer se srečujejo trije narodi. Saj smo konec koncev Slovenci zastopani v vseh treh državah; rekli bi skoraj, da smo vedno doma; tako na Primorskem kot na Koroškem ali na Gorenjskem.

Bili smo že pozni; avtobus potegne kar se da; vsi smo kako zaposleni: eni stalno

V nedeljo 11. junija ob 17. uri bo v Katoliškem domu v Gorici

AKADEMIJA

na kateri bodo nastopili otroški zbor pod vodstvom I. Bolčina, zbor Marijine družbe pod vodstvom prof. Lojze Bratuž, baletna skupina deklic Marijinega vrta ter goriška dekleta z dvema prizoroma. Vstop prost. Vsi vabljeni!

nekaj debatirajo, drugi prepisujejo govor za popoldansko srečanje, tretji prepevajo narodne. Precej pozno dospemo v Železno kaplo. Vas je zelo čedna, sem pa tja vidiš kot po pomoti kak slovenski napis, mladina se zbira v veliko gručo. Pravijo nam, da so se nabrali iz vse Koroške; obrabi so jim vedri, narodne noše krasijo slovenska dekleta, vzdušje je veselo.

Spravimo se takoj na kosilo, nato na kratko vajo in kmalu smo na vrsti za nastop. Program je precej dolg. Naš zbor zapoje nekaj narodnih pesmi. Nastopajoče uvede član zbora s kratko mislijo, ki zalvalovi preko tisočglave množice. Geslo srečanja je: Cerkev vedno mlada. Po nastopu gremo na zrak, ker nam je v šotoru vroče. Pozdravimo se na hitro in že smo v avtobusu.

Nazaj grede je vzdušje približno enako kot jutraj: spredaj zelo resno modrovanje, na sredi nekoliko manj, zadaj pa mladostna sproščenost. Ustavimo se še v »Minimundus« ob Vrbskem jezeru. Na meji se založimo s čokolado in cigaretami ter se spustimo v Kanalsko dolino in proti Gorici. Okrog polnoči nas avtobus pusti pred travniškim vodnjakom. Na Koroškem je pesem že utihnila. Spet bi se vrnil tja za Karavanke, h Gospe Sveti v naročje k Njeji, ki priznava vse jezike, tudi našega.

Član zbora

KMEČKO DRUŠTVO IZ ŠTANDREŽA
PROSVETNO DRUŠTVO »ŠTANDREŽ«
PROSVETNO DRUŠTVO »O. ŽUPANČIČ«

priredijo v Štandrežu

praznik špargljev

s sledečim programom:

Sobota 10. junija ob 20. uri:

Pohod godbe na pihala po vasi.
Odprtje kioskov za srečolov, pijačo in jedačo.
Koncert godbe na pihala iz Vogrskega.
Nastop folklorne skupine.

Nedelja 11. junija ob 21. uri:

Nastop dramske skupine P.D. »O. Župančič« z veseloigro »RAZBITI VRC«. Režija Iztok Jereb.

Sobota 17. junija ob 21. uri:

Nastop dramske skupine P.D. »Štandrež« s pravljico »HODL DE BODL ALI DVE VEDRI VODE«. Režija Aleksij Pregarc.

Nedelja 18. junija ob 21. uri:

Koncert pevskih zborov iz Goriške, Tržaške in Slovenije. Na razpolago bodo bogati dobinki pri srečolovu, šparglji ter domača jedila in pijača.

Štandrež

Znano je že, da naši otroci radi nastopajo na odru, zato nas vsako leto razveselijo s prijetno prireditvijo ob zaključku šolskega pouka.

Po dobri pripravi, za katero so si zelo prizadele naše učiteljice in učitelj, so se preteklo soboto 3. junija predstavili na odru s pestrim sporedom. Učenci so za to priložnost povabili svoje starše in prijatelje in ti so se kljub sobotni zaposlenosti številno odzvali.

Na odru so najprej nastopili malčki iz prvega in drugega razreda z rajanjem in dvospevi, katere je spremljalo petje večjih tovarišev. Kako lep je bil pogled na ta drobci, ki kot ptički poje in rajajo na odru! Sledile so recitacije in pisani prizori večjih učencev, katere je njihov učitelj poživljal z glasbeno spremljavo na klavirju. Končno so uglašeno zadonele še vse pesmi vseh šolarjev in napolnile dvorano in srca z navdušenjem. Dvoglasno petje je pričelo ne samo o pevskih zmoglostih učencev, ampak tudi o prizadevanosti učiteljev. Udeleženci so s ploskanjem in pohvalo izrazili svojo hvaležnost otrokom in še posebej učiteljem.

Prireditve so s svojo prisotnostjo počastili tudi šolski nadzornik, ravnatelj osnovnih šol in nekaj profesorjev in učiteljev iz mesta ter tudi naši občinski svetovalci.

ZA KMETOVALCE

Proizvodnja češenj v naši deželi

Več kot polovico pridelka naše dežele daje videmska pokrajina, kjer so v letu 1971 nabrali 9.300 stotov češenj. Na Goriškem so jih pridelali za 4.300 stotov, v pordenonski pokrajini 1.600 in na Tržaškem 800.

V naši deželi je gojitev češenj postranska zaposlitev. Le 33 ha površine je namenjene specializiranim sadovnjakom češenj. Da je to malo, priča primerjava z modensko pokrajino, kjer gojijo češnje na 1.519 ha. Specializirana gojitve češenj je še najbolj močna na Goriškem (20 ha); 12 ha jih odpade na Tržaško, en sam na videmsko področje, pordenonsko pa te oblike sadjereje sploh ne pozna.

Proizvodnja češenj je v naši deželi začela v krizo, čemur je botrovalo več dejavnikov: ne dá toliko dohodka kot npr. vinogradništvo; pridelek je zelo odvisen od vremena; vedno manj je delavnih rok, ki bi se posvetile obiranju češenj in vprašanje prodaje postaja vedno bolj zapleteno. V sedanjem položaju so proizvajalci češenj popolnoma odvisni od posrednikov, ki si poberejo dve tretjini dohodka. Tako vpliva ta odvisnost večinoma negativno na raven in trdnost cen ter spravlja proizvajalca v podrejen položaj, kar mu seveda jemlje veselje do dela in ga sili, da se preusmerja na druge vrste dejavnosti.

Koncert v Novi Gorici

V novogoriški komorni dvorani se je v nedeljo 4. junija vršil prvi celovečerni koncert »Komornega zbora Nova Gorica«, ki ga vodi prof. Stefan Mavri. Izvajal je skladbe Gallusa ter znane slovenske umetne pesmi. V drugem delu je podal zanimivo izvedbo kantatne skladbe »Miserere« slovenskega baročnega skladatelja Janeza Krstnika Dolarja za zbor, soliste in orgle. Kot organist je tu sodeloval prof. Hubert Bergant. Celotni koncert je zelo zadovoljivo uspel in pokazal na veliko muzikalno zavzetost novogoriških izvajalcev.

OBVESTILA

Skupno romanje 1972. Goriške romarje prosimo, da do ponedeljka 12. junija poravnajo vse stroške romanja. Če pa se kdo izmed vpisanih ne misli udeležiti romanja, naj to nemudoma sporoči, ker jih je še mnogo, ki bi se radi našega skupnega romanja udeležili.

Zaključna šolska maša za vse slovenske srednje šole v Gorici bo v torek 13. junija. Izpiti na enotni srednji šoli se bodo pričeli 15. junija, maturitetni izpiti pa 3. julija.

Otroci vrtca in učenci osnovne šole v Gorici, ul. Croce, vabijo starše in prijatelje na razstavo ročnih del, ki bo v prostorih otroškega vrta 10. in 11. junija. Razstavo si lahko ogledate v soboto od 16. do 19. in v nedeljo od 9. do 12. ter od 16. do 19. ure.

Šolski patronat v Doberdolu javlja, da se bodo do sobote 10. junija sprejemali v šolskih prostorih podpisi staršev za izplačilo stroškov ob prevozu šoloobveznih otrok k šolskemu pouku. Urnik je od 10.30 do 11. ure.

Natečaj za delovna mesta v goriški civilni bolnišnici. Uprava splošne bolnišnice v Gorici je razpisala natečaj za 6 delavcev-tehnikov, 2 kvalificirana delavca za delavnico in enega kvalificiranega delavca za mikrofilmiranje. Za dva delavca za delavnico je rok za vlaganje prošnje do 10. junija, medtem ko velja rok za ostala mesta do 4. julija. Zainteresirani naj se za podrobnejša pojasnila obrnejo na upravo goriške civilne bolnišnice.

DRUŠTVO »SLOVENSKO SIROTIŠČE«
V GORICI

vabi vse svoje člane na

IZREDNI OBČNI ZBOR

ki bo v soboto 10. junija ob 16. uri v prostorih Zavoda sv. Družine v Gorici, ulica don Bosco 66.

Kulturni krožek Devin-Stivan ter Glasbena Matica-Trst priredita v soboto 10. junija ob 21. uri v župnijski dvorani v Devinu nastop gojencev šole Glasbene Matice iz Devina-Nabrežine (klavirske, harmonikarske in klavirske skladbe). Opozorjamo, da je to prvi nastop mladih glasbenikov v Devinu, zato smo prepričani, da bo udeležba polnoštevila. Vstop prost.

Didaktično ravnanje v Nabrežini javlja, da bodo zaključne šolske prireditve in razstave ročnih del ter risbic v naslednjih dneh: Nabrežina razstava ročnih del 11. junija od 9-12 in od 16-19, šolska prireditve pa 13. junija ob 11.30; Stivan razstava ročnih del 11. junija od 9-12 in 16-19; Medja vas šolska prireditve 10. junija ob 20. uri, razstava ročnih del isti dan od 19-21 ter v nedeljo 11. junija od 9-12 in 16-19; Devin šolska razstava 11. junija od 9-12 in 16-19; Cerovlje šolska prireditve 18. junija ob 18. uri ter razstava ročnih del isti dan od 9-12 ter od 16-19; Mavhinje šolska prireditve 10. junija ob 11.45 ter razstava ročnih del 17. junija od 16-19 in 18. junija od 9-12 ter 16-19; Slivno razstava ročnih del od 9-12 in 16-19; Zgonik in Salež skupno v Zgoniku razstava ročnih del 10. junija od 17-20 in 11. junija 10-12 ter 16-20 in šolska prireditve 10. junija ob 17. uri; Gabrovec in Briški razstava ročnih del na dan zaključne šolske maše 24. junija od 9. do 12. ure.

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 11. do 17. junija 1972

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Mladinski oder: »Piščalka za na lunu«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 12.30 Naša gospa. 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... 15.45 »Dota«. Radijska igra. 16.30 Glasba iz filmov in revij. 17.15 Popoldanski koncert. 19.00 Sport in glasba. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.10 Sodobna glasba.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Slavni solisti. 19.10 Odvetnik za vsa kogar. 20.35 Slovenski razgledi.

Torek: 11.35 Pratika. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Komorni koncert. 19.10 »Srečko Kosovel«, pripr. V. Beličič. 19.20 Za najmlajše: pravljice, pesmi in glasba. 20.35 M. Glinka: Ruslan in Ljudmila, opera.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncert, ki ga prireja ital-avstrijski kulturni krožek v Trstu. 19.10 Higiena in zdravje. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 21.30 Za vašo knjižno polico. 21.45 Melodije v polmraku.

Cetrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Umetniki in občinstvo. 19.10 Franco Catalano: Zgodovina ital. pol. strank. 19.25 Za najmlajše: Pisani balončki. 20.35 »Maturantje«. Radijska igra. 21.10 Ritmična orkestra RAI-TV iz Rima in Milana. 21.40 Skladbe davnih dob.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Sodobni slovenski skladatelji. 18.40 Pri- ljubljene melodije. 19.10 Liki iz naše preteklosti: »Milko Kos«. 19.20 Zbori in folklor. 20.35 Gospodarstvo in delo. 20.50 Koncert operne glasbe. 21.30 Plesi z vsega sveta.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.15 Umetnost... 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Pod farnim zvonom župne cerkve v Rimanjih. 19.40 Revija zborovskega petja. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Povodenj v Ukvah«. Radijska drama J. Peterlina.

Ravnateljstvo enotne srednje šole v Gorici, ul. Randaccio 10, obvešča, da bo v šolski telovadnici od 10. do 15. t.m. razstava likovnih del.

DAROVİ

Za Zavod sv. Družine: V. R. 10.000; N. N., Gorica, 50.000 lir.

Za Alojzijeve: Marija Brataševac, Gorica, 1.000 lir.

Za Kat. dom: N. N., Sovodnje, 5.000 lir.

Za svetovalnico Marijin dom v Trstu: v spomin Terezije in Antona Pečar sestre 2.000; ob prvem obhajilu 26.500; ob sklepu šmarnc 50.180 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: N. N. 10.000; Josipina Bubnič 10.000; ob deseti obletnici smrti Marije Primožič sin Rudi 10.000 lir.

Za Marijin dom v ul. Risorta v Trstu: N. N. 20.000; Ivanka Knez v počastitev pok. očetov g. Živca in g. Vončina 10.000; N. N. 25.000; Sivec Tončka 10.000; N. N. 1.000; L. Kariš 5.000; N. N. 1.000; N. N. 5.000; E. Logiudice 20.000; N. N. 10.000; Fabjan Marija v počastitev pok. očeta g. Vončine 10.000; v spomin pok. s. Mamerta N. N. 2.000; N. N. 1.000; N. N. 5.000; Kovarčič Fani 5.000; Likar v spomin pok. Francica Amelija 2.000; N. N. 5.000; V. P. 275.000; T. S. 5.000; M. Perhavec 3.000 in nabirka v družbi 245.800 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajni in daj večni pokoj!

Na prodaj je v Gorici na zelo ugodnem kraju moderno, dvosobno stanovanje z majhno kuhinjo. Telefonirati na 86092 od 20. do 22.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 8% davek za registrski urad.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo